

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

DE SACRAMENTO|| POENITENTIAE.|| QVATVOR LIBRIS COM-||REHNSA.||

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XIX. Diluitur secunda obiectio Kemnitij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54092)

fit Magdalena, & Paralytico: nec debuissent Actor. 8. per impositionem manuum Spiritum sanctum dare, quia Christus non manus imponendo, sed insufflando Spiritum sanctum dedit. Ioan. 20.

IGITUR misit Christus Apostolos, sicut ipse missus fuerat à Patre; quia potestatem eis dedit ligandi & soluendi, ut ipse à Patre acceperat: quæ est Chrysostomi expositio. Sed tamen accepit ipse ut Filius, & proinde talem, ac tantam, ut posset etiam sine Sacramentis iustificare: dedit autem eam Apostolis, ut ministris, ac seruis, ac per hoc longè minorem, & Sacramentis, aliisque mediis à se institutis alligatam.

MISIT ETIAM Christus Apostolos, ut ipse à Patre missus fuerat, quia ad id eos misit, ad quod ipse fuerat missus, videlicet ad reconciliandos homines Deo, ad Euangelium prædicandum, ad Ecclesiam propagandam: quæ est expositio Cyrilli.

DENIQUE misit Christus Apostolos, ut ipse à Patre missus fuerat, quia misit eos, non ad delicias, sed ad crucem, licet vehementer amaret: quemadmodum ipse à Patre infinito amore diligebatur, & tamen ad passionem, & mortem, non ad mundi gaudia mittebatur: quæ est explicatio sancti Gregorij, Homil. 26. in Euangelia.

CAPVT XIX.

Diluitur II. obiectio Kemnitij.

SECUNDA obiectio Kemnitij habetur pag. 1007. usque ad pag. 1014. ubi argumentum ducit ex historia Nectarij, cuius hæc est summa: *Confessio publica abrogata fuit, & mutata in priuatam ab Episcopo, tempore Decij Imperatoris, & postea, Confessio autem priuata abrogata fuit tempore Nectarij: igitur nec publica, nec priuata Confessio necessaria est Iure diuino; neque enim sancti illi Patres Ius diuinum tollere ausi fuissent.*

Confirmat etiam hoc argumentum Kemnitius ex historia Socratis, lib. 5. cap. 19. ubi legimus mulierem quandam confessam esse Presbytero pœnitentiario *κατὰ μέρους*, id est, ex parte: ex quo sequitur, non fuisse tunc necessarium, confiteri omnia

omnia

omnia peccata integrè Iure diuino. Confirmat rursus eadem historia, vbi legimus, vnum fuisse Presbyterum Pœnitentiarium in tota Ecclesia Constantinopolitana. Hinc enim colligimus, nõ fuisse necessarium eo tempore, vt singuli peccata omnia confiterentur; neque enim in tam ampla vrbe, vbi erant 60. Presbyteri, tempore Iustiniani, potuisset vnus Presbyter, tot ac tam longas Confessiones audire.

RESPONDEO, totum hoc argumentum ex imperitia commentatum esse. NAM quòd primo loco Kemnitijs dicitur Confessionem publicam abrogatam fuisse tempore Decij ab Episcopis; falsum est, & ex ignorantia manifesta profectum. Nam quòd Sozomenus scripsit, iuxta fidem Casiodori hist. Tripartita, lib. 9. cap. 35. visum esse sacerdotibus ab initio vt peccata tanquam in teatro panderentur: refert Kemnitijs ad ea tempora, quæ Nouatianam hæresim, & imperium Decij præcesserunt. DEINDE, vult istam constitutionem de publica Confessione faciendam, abrogatam fuisse ab Episcopis, qui fuerunt tempore hæresis Nouatianæ, Decio imperante; & hanc esse appendicem illam de qua loquitur Socrates.

SED toto cœlo aberrat. Sozomenus enim cùm dicit (iuxta fidem Casiodori) visum esse Episcopis, qui ab initio fuerunt, vt peccata tanquam in teatro panderentur; loquitur de constitutione facta tempore Nouatianæ hæresis, non de aliqua alia priore: & hæc ipsa constitutio, non autem huius constitutionis abrogatio, est appendix, de qua loquitur Socrates proinde rãtùm abest, vt tempore Decij fuerit abrogata Confessio publica, vt potiùs tunc primum fuerit ab Episcopis imperata.

Id autem ita esse, probatur PRIMO. Si Episcopi tempore Decij abrogassent Confessionem publicam, & solùm priuatam retineri voluissent, vt Kemnitijs dicit: illa non fuisset appendix, siue additio ad veterem canonem, sed potiùs detractio, siue abrogatio veteris canonis. At vera fuit additio atque appendix, teste Socrate, vt eam etiam vocat Kemnitijs, quam Episcopi tempore Decij fecerunt: ergo non abrogarunt Confessionem publicam, sed eam potiùs addiderunt ad priuatam.

SECUNDO, si tempore Decij abrogata fuisset Confessio publica, non potuisset accidere scandalum tempore Nectarij ex Confessione, neque vlla fuisset causa, cur Nectarius Presbyterum pœnitentiarium de Ecclesia tolleret: constat enim ex Socrate, scandalum illud ex publica Confessione mulieris natum esse.

TERTIO, Sozomenus scribit, ab illis ipsis Episcopis constitutum fuisse Presbyterum pœnitentiarium, qui decreuerat, peccata quasi in teatro publicè esse pandenda. Sed Presbyterum pœnitentiarium constitutum fuisse tempore Decij, scribit Socrates: ergo decretum illud de Confessione publicè faciendâ, ab Episcopis illis editum est, qui fuerunt tempore Decij, non autem ab antiquioribus, vt Kemnitius somniat.

NEQUE obstat, quod Sozomenus dicat, decretum illud factum esse ab Episcopis, qui ab initio fuerunt: nam qui fuerunt tempore Decij, dicuntur fuisse ab initio, quia proximi fuerunt temporibus Apostolicis, & multò antiquiores erant, quàm esset Nectarius, qui decretum illorum sustulit, aut Sozomenus, qui sublatum retulit.

QUARTO, Sozomenus scribit, decretum Episcoporum, qui ab initio fuerunt, quique Presbyterum pœnitentiarium constituerunt, à Nectario abrogatum fuisse. Constat autem ex Socrate, à Nectario abrogatum decretum Episcoporum, qui tempore Decij Ecclesias gubernabant: iidem igitur sunt Episcopi, qui ab initio apud Sozomenum, & qui tempore Decij apud Socratem fuisse dicuntur. Quare appendix, de qua loquitur Socrates, est ipsa constitutio, de qua loquitur Sozomenus, non autem eius abrogatio, vt sine vlla causa fingit Kemnitius.

PORRO, hoc fundamento euerso, ruit ædificiũ totum argumenti Kemnitiani. Nam quòd secundo loco Kemnitius affirmat, Confessionem priuatam abrogatam fuisse à Nectario; falso nititur fundamento, quod videlicet appendix ad veterem canonem, quam Nectarius sustulit, fuerit mutatio Confessionis publicæ in priuatam. PRAETEREA cap. 14. demonstrauimus contra Caluinum, Confessionem publicam, non autem priuatam, à Nectario abrogatam fuisse.

QVOD

Quo d etiam Kemnitius dicit in confirmatione primæ mulierem quandam confessam esse ex parte, non autem integre: ex peruersa interpretatione Græcæ vocis natum est; illud enim *ἡ τὰ μέρη*, non significat hoc loco, ex parte, sed particulatim, vt reddidit Ioannes Christophorus, omnium iudicio græcæ linguæ peritissimus. Ex quo intelligimus, sceminam illam confessam esse in particulari omnia peccata, vt Catholici faciunt, non autem generatim, vt faciunt Lutherani.

Quo d denique in 2. confirmatione Kemnitius addit, non potuisse tot Confessiones ab vno Presbytero audiri, iam supra explicatum est in solutione 2. obiectionis Caluini, cap. 14. vbi ostendimus, Presbyterum illum, non omnium pœnitentium Confessiones audire debuisse, sed eorum tantum, quæ publicam pœnitentiam agebant.

CAPVT XX.

Diluitur III. obiectio Kemnitij & simul obiectiones Brentij.

TERTIA obiectio Kemnitij, quæ habetur pagina 1019. sumitur à testimonijs Patrum: ac præter loca quædam sancti Ioannis Chrysoctomi, ad quæ responsum est supra, cap. 14. adducit PRIMO CASSIANVM, qui Collat. 20. cap. 8. sic loquitur: *Quod si Verecundia retrahente reuelare coram hominibus erubescis, illum quem latere non possunt confiteri iniqui supplicatione non desinas, qui & absq; illius Verecundia publicatione curare, & sine improperio peccata donare consuevit.*

Sed non potest dubium esse, quin Cassianus doctorem suum Chrysoctomum sequutus sit, & ided in eundem sensum hæc eius verba accipienda sint, in quem accipienda esse demonstrauimus verba Chrysoctomi, cap. 15. quanquam Cassiani verba facilius explicentur, cum nihil adiunctum habeant, vnde excludi videatur Confessio priuata. Quod enim ille dicit in numero multitudinis: *Si reuelare coram hominibus* rubra